

Arrest

nr. 204 344 van 24 mei 2018
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Katrin VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 22 mei 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 14 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Katrin VERHAEGEN en van advocaat Isabella FLORIO, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op 18 november 2000 te zijn toegekomen in België.

1.2. Verzoeker wordt op 17 november 2008 in kennis gesteld van een ministerieel besluit tot terugwijzing, genomen op 28 oktober 2008.

1.3. Op 23 mei 2012 verlaat verzoeker de gevangenis en het ministerieel besluit treedt in werking. Hij wordt op 24 mei 2012 bevolen om het grondgebied te verlaten, uiterlijk op 31 mei 2012 (bijlage 13).

1.4. Op 3 mei 2016 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 11 mei 2016 wordt een beslissing genomen waarbij verzoeker wordt uitgesloten van het voordeel van voormeld artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker handelingen heeft gepleegd, bedoeld in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. Het beroep hiertegen gericht wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 179 241 van 13 december 2016. Het cassatieberoep wordt door de Raad van State niet-toelaatbaar bevonden bij beschikking nr. 12.319 van 7 februari 2017.

1.6. Op 14 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker wordt op dezelfde dag hiervan in kennis gesteld. Dit is de bestreden akte waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: B.A

voornaam: K

(...)

nationaliteit: Tunesië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*
- ☐ *11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
 - ☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*
- Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.*
- Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene liep meerdere veroordelingen op:*
- ☐ *Op 28.06.2005 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 8 maanden gevangenisstraf vanwege diefstal op heterdaad.*
 - ☐ *Op 31.10.2005 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 10 maanden gevangenisstraf vanwege mededader, diefstal met geweld en bendevorming.*
 - ☐ *Op 2.02.2007 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 15 maanden gevangenisstraf met uitstel gedurende 5 jaar uitgezonderd 8 maand gevangenis effectief wegens inbreuk op de drugswetgeving.*
 - ☐ *Op 25.07.2007 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 1 jaar gevangenisstraf wegens inbreuken op de drugswetgeving.*

□ Op 28.03.2008 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 18 maanden gevangenisstraf wegens inbreuken op de drugswetgeving.

In het verleden werden ten laste van betrokkene reeds verschillende processen-verbaal opgemaakt wegens drugsverkoop, drugsbezit, zware diefstal, gewone diefstal, verdachte handelingen en schriftvervalsing.

Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem werd betekend op 24.05.2012. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Op 17.11.2008 werd aan betrokkene een Ministerieel besluit tot terugwijzing betekend (Ministerieel besluit van 28.10.2008).

Betrokkene verklaart dat hij geen partner en kinderen heeft in België.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 18 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Daarnaast uit de aard, de ernst van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Bovendien is betrokkene het voorwerp van een Ministerieel Besluit van Terugwijzing van 28.10.2008 waardoor betrokkene de toegang tot het grondgebied van België wordt verboden voor 10 jaar.

Betrokkene verklaart dat hij in België is om werk te zoeken. Betrokkene verklaart al 35 jaar weg te zijn van Tunesië, waarvan hij reeds 18 in België is. Betrokkene verklaart geen werk of familie meer te hebben in Tunesië en blijft daarom in België.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar hij teruggesteerd wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij maagreuma, spierreuma, darmproblemen en rugproblemen heeft. Betrokkene wordt opgevolgd voor zijn darmproblemen en verklaart volgende maand een afspraak te hebben hiervoor. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 21.11.2000 een asielaanvraag ingediend. Op 28.05.2001 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten

geldig 05 dagen (bijlage 26bis). Tegen deze beslissing heeft betrokkene een dringend beroep ingesteld. Het CGVS heeft op 6.08.2003 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Tegen deze beslissing heeft verzoeker een schorsings- en annulatieberoep ingesteld bij de Raad voor State dat werd verworpen op 22.06.2004.

Betrokkenes asielaanvraag dateert van 17 jaar geleden. Indien betrokkene over nieuwe elementen beschikte die een asielaanvraag rechtvaardigden kon betrokkene in het verleden stappen ondernemen om dit te doen. Betrokkene diende echter geen nieuwe asielaanvraag in, bijgevolg kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 23.08.2012 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 9.10.2012. Deze beslissing is op 29.07.2013 aan betrokkene betekend. Op 3.05.2016 diende betrokkene een tweede regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd op 11.05.2016 geweigerd, daar betrokkene het voorwerp is van een Ministerieel Besluit van Terug ijsing van 28.10.2008 waardoor betrokkene de toegang tot het grondgebied van België wordt verboden voor 10 jaar. Deze beslissing is aan betrokkene betekend op 1.06.2016. Betrokkenes verzoek tot schorsing en nietigverklaring van deze weigeringsbeslissing werd door de RVV op 13.12.2016 verworpen.

Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem werd betekend op 24.05.2012. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene liep meerdere veroordelingen op:

- Op 28.06.2005 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 8 maanden gevangenisstraf vanwege diefstal op heterdaad.
- Op 31.10.2005 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 10 maanden gevangenisstraf vanwege mededader, diefstal met geweld en bendevoorming.
- Op 2.02.2007 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 15 maanden gevangenisstraf met uitstel gedurende 5 jaar uitgezonderd 8 maand gevangenis effectief wegens inbreuk op de drugswetgeving.
- Op 25.07.2007 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 1 jaar gevangenisstraf wegens inbreuken op de drugswetgeving.
- Op 28.03.2008 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 18 maanden gevangenisstraf wegens inbreuken op de drugswetgeving.

In het verleden werden ten laste van betrokkene reeds verschillende processen-verbaal opgemaakt wegens drugsverkoop, drugsbezit, zware diefstal, gewone diefstal, verdachte handelingen en schriftvervalsing.

In het verleden werden ten laste van betrokkene reeds verschillende processen-verbaal opgemaakt wegens drugsverkoop.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene verklaart dat hij geen partner en kinderen heeft in België.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 18 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Daarnaast uit de aard, de ernst van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere

dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Bovendien is betrokkene het voorwerp van een Ministerieel Besluit van Terugwijzing van 28.10.2008 waardoor betrokkene de toegang tot het grondgebied van België wordt verboden voor 10 jaar.

Betrokkene verklaart dat hij in België is om werk te zoeken. Betrokkene verklaart al 35 jaar weg te zijn van Tunesië, waarvan hij reeds 18 in België is. Betrokkene verklaart geen werk of familie meer te hebben in Tunesië en blijft daarom in België. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij maagreuma, spierreuma, darmproblemen en rugproblemen heeft. Betrokkene wordt opgevolgd voor zijn darmproblemen en verklaart volgende maand een afspraak te hebben hiervoor.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem werd betekend op 24.05.2012. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Op 17.11.2008 werd aan betrokkene een Ministerieel besluit tot terugwijzing betekend (Ministerieel besluit van 28.10.2008).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Tunesië. ■

1.7. Op 16 mei 2018 wordt de repatriëring, voorzien voor 23 mei 2018, geannuleerd. In een intern document, terug te vinden in het administratief dossier, wordt als reden voor deze annulatie vermeld "Medisch problemen: ontbreken van fit to fly" met "Bijkomende uitleg: Niet F2F tot 20.06.2018".

In een intern document van 17 mei 2018 deelt de centrumarts mee dat er nog onderzoeken lopende zijn en dat navraag wordt gedaan over de beschikbaarheid van verzoekers medicatie in het thuisland.

2. Ontvankelijkheid

2.1. Eerste exceptie

2.1.1. Verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een eerste exceptie van niet-ontvankelijkheid van de vordering op wegens gebrek aan belang, en dit omwille van het gegeven dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een ministerieel besluit tot terugwijzing waardoor het hem

verboden is om zich op het grondgebied van het Rijk te bevinden. Verwerende partij stelt dat, in geval van een eventuele schorsing van de bestreden beslissing, zij gelet op artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet niet anders kan dan opnieuw – na te hebben vastgesteld dat verzoeker nog steeds in het Rijk verblijft en onder een terugwijzingsbesluit staat – vast te stellen dat hem geen toelating kan worden verleend tot het grondgebied. Zij verwijst voorts naar 's Raads arrest nr. 179 241 van 13 december 2016 waarin werd vastgesteld dat verzoeker omwille van het ministerieel besluit tot terugwijzing het wettelijk vereist belang ontbeert bij zijn beroep tegen de beslissing van 11 mei 2016 waarbij hij werd uitgesloten van het voordeel voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Vooreerst wenst de Raad te benadrukken dat hij in casu wordt gevat in het kader van een procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid waarbij de bestreden akte niet enkel een bevel om het grondgebied te verlaten maar ook een beslissing tot terugleiding omvat.

Thans vormt artikel 7 van de Vreemdelingenwet zowel de rechtsgrond voor het bevel om het grondgebied te verlaten als voor de beslissing tot terugleiding naar de grens. Dit artikel 7 werd gewijzigd bij wet van 19 januari 2012 met het oog op de gedeeltelijke omzetting van voormelde richtlijn 2008/115/EG. Met diezelfde wet werden ook de titel III quater en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, waarnaar wordt verwezen in artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet, ingevoerd (Parl.St., Kamer, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 3).

Het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens in toepassing van artikel 7, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet, betreffen dus niet langer een zuiver nationale aangelegenheid maar met dergelijke besluiten wordt uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de Vreemdelingenwet, geldt als uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn en moet worden beschouwd als een terugkeerbesluit in de zin van de artikel 3, punt 4, van de Terugkeerrichtlijn, dit is de beslissing waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van verzoeker illegaal en een terugkeerverplichting wordt opgelegd (HvJ 18 december 2014, C-562/13, Abdida, par. 39; HvJ 8 mei 2018, C-82/19, K.A. e.a, par. 41). De beslissing tot terugleiding naar de grens, die al dan niet tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen, moet worden aanzien als een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn.

2.1.3. Er ligt heden dus een besluit voor waarbij de verwijdering van verzoeker wordt gelast en die de verwerende partij een titel verschaft om gedwongen uitvoering te geven aan verzoekers terugkeerverplichting en verzoeker uit België te verwijderen.

Verwerende partij laat na uiteen te zetten op grond waarvan zij meent dat het feit dat de verzoeker het voorwerp uitmaakt van een definitief geworden ministerieel besluit op grond waarvan hij zich niet op het grondgebied mag bevinden, met zich brengt dat de verzoeker geen belang meer zou hebben bij een eventuele schorsing van een beslissing die ertoe strekt hem op gedwongen wijze van het grondgebied te verwijderen en terug te leiden naar zijn land van herkomst, Tunesië. Een loutere verwijzing naar 's Raads arrest nr. 179 241 van 13 december 2016 volstaat niet daar het voorwerp van het toenmalige beroep geheel verschillend was van de huidige vordering.

De Raad wijst er tevens op dat in casu ernstige medische elementen voorliggen en dat in de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk wordt bepaald: *“Het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM.”* (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, p.36). Er is geen reden om aan te nemen dat dit standpunt niet naar analogie geldt ten aanzien van vreemdelingen die worden uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter omwille van een geldend ministerieel besluit.

2.1.4. Vervolgens wijst er de Raad erop dat van gebonden bevoegdheid sprake is *“wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing”* (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding in artikel 7 “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een gebonden bevoegdheid uitsluit, dient het volgende te worden opgemerkt.

Het woordje “moet” in voormeld artikel 7 sluit niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14 §§1 en 3 van de vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren. (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060)

Daarnaast bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Verder laat geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie in concreto dient te appreciëren, wat een gebonden bevoegdheid lijkt uit te sluiten.

In zijn arresten 231 443 en 231 444 van 4 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.* » [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 12°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen.

Dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 12°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden is, blijkt overigens niet enkel wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven. Deze rechtspraak van de Raad van State werd bevestigd in de beschikkingen van 5 januari 2017, nrs. 12.273 en 12.274. Uit voorgaande blijkt duidelijk dat voor de totstandkoming van het bestreden bevel steeds een concrete beoordeling en appreciatie vereist is, zodat, al is de appreciatie in de gevallen gevisieerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° niet zo ruim als in de overige gevallen, deze in wezen discretionair is. (cfr. R.v.St. (Algemene Vergadering) nr. 192.198 van 2 april 2009, overwegingen 18-19)

Daarenboven moet er op worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden akte steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan. (RvS 13 september 2010, nr. 207.325) Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een

annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; , R.v.St. De Vos, nr. 15699 van 5 februari 1973; R.v.St., Bussiaux nr. 17032 van 21 mei 1975). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

2.2. Tweede exceptie

2.2.1. Verwerende partij betoogt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de huidige vordering werd ingeleid nadat:

- de op 23 mei 2018 voorziene repatriëring geannuleerd werd wegens niet 'fit-to-fly' en;
- nadat de centrumarts op 17 mei 2018 een document opstelde waaruit blijkt dat er onderzoeken lopende zijn en er onderzocht wordt of de medicatie beschikbaar is in het herkomstland.

Aldus werd de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel reeds geschorst omwille van de medische situatie van verzoeker, terwijl diezelfde medische situatie de kern uitmaakt van verzoekers betoog. Verwerende partij meent dat verzoeker niet aantoont wat het belang was om alsnog huidige vordering in te leiden.

2.2.2. De Raad kan redenering van verwerende partij dat er geen belang is omdat de tenuitvoerlegging van de bestreden akte reeds geschorst is omwille van de medische situatie van verzoeker, niet bijtreden. Zulke redenering betekent immers dat de verwerende partij na het onderzoeken van de medische situatie van verzoeker, de bestreden beslissing kan uitvoeren indien onderhavige vordering werd verworpen bij gebrek aan belang, zonder dat de verzoeker de beoordeling van zijn medische situatie nog daadwerkelijk kan bekritisieren en aanvechten, hetgeen een schending van de rechten van verdediging inhoudt. Ook de mogelijkheid tot het indienen van een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen brengt hier geen soelaas, daar zulke vordering gekoppeld moet worden aan een vordering tot schorsing.

De rechten van verdediging worden wel gerespecteerd, indien verwerende partij na het onderzoek van de medische situatie van verzoeker een nieuwe beslissing zou nemen die een grondige en actuele beoordeling van de medische situatie omvat, maar daartoe zijn geen aanwijzingen.

Bovendien kan het nemen van een nieuwe beslissing niet verhinderen dat de thans bestreden akte zonder verdere maatregelen kan worden uitgevoerd.

2.3. Besluit

In casu voert de verzoeker in zijn enig middel onder meer de schending aan van de artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM.

De Raad dient dan ook in de mogelijkheid te zijn om de ernst te onderzoeken van middelen die, onder meer, zijn gestoeld op een schending van hogere verdragsbepalingen.

Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291; EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In dezelfde zin oordeelde het Hof van Justitie, op grond van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: *“Het beroep tegen een terugkeerbesluit waarvan de uitvoering voor de betrokken derdelander een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert, is derhalve alleen dan doeltreffend wanneer die derdelander over een beroep met schorsende werking beschikt teneinde te waarborgen dat het terugkeerbesluit niet wordt uitgevoerd voordat een grief betreffende een schending van artikel 5 van richtlijn 2008/115, gelezen in het licht van artikel 19, lid 2, van het Handvest, door een bevoegde autoriteit is onderzocht.”* (HvJ 18 december 2014, C-562/13, Abdida, par. 50)

De vereiste van een daadwerkelijk rechtsmiddel geldt in casu des te meer wanneer er ernstige medische elementen aanwezig zijn die bij het nemen van het ministerieel besluit tot terugwijzing op 28

oktober 2000 nog niet gekend waren en waarmee geen rekening kon worden gehouden. Bovendien beschikt verzoeker door de inwerkingtreding van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, niet langer over de wettelijke mogelijkheid om een opschorting of intrekking van het ten aanzien van hem getroffen ministerieel besluit te verkrijgen. Het oud artikel 26 van de Vreemdelingenwet, die in deze mogelijkheid voorzorg, is immers niet langer van kracht. Tenslotte wijst de Raad er nog eens op de bestreden akte de verwerende partij, niettegenstaande de annulatie van de voorziene repatriëring, nog steeds een titel verschaft om gedwongen uitvoering te geven aan verzoekers terugkeerverplichting en verzoeker uit België te verwijderen.

Het onderzoek van die middelonderdelen zal de Raad er toe nopen zich uit te spreken over de vraag of er in het concrete geval wettige redenen zijn die zich verzetten tegen de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten. De vraag of de verzoeker een ernstig middel heeft aangevoerd, raakt de grond van de zaak.

Het is dan ook in het kader van een goede rechtsbedeling en een daadwerkelijke rechtsbescherming dat de Raad de vordering onderzoekt en oordeelt of de schorsing door hem formeel en bij arrest moet worden bevolen. In dat opzicht herinnert de Raad eraan dat *“de vereisten van artikel 13, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling”* (EHRM, 5 februari 2002, *Čonka t. België*, § 83; 26 april 2007, *Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk*, § 66; GwH 16 januari 2014, nr. 1/2014, B.8.3.

Gelet op wat voorafgaat, heeft verzoeker wel degelijk belang bij onderhavige vordering. De twee excepties dienen te worden verworpen.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht houdt ook in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

De Raad benadrukt daarenboven dat in casu de bestreden akte geen uitspraak doet over een door verzoeker gevraagd voordeel waarbij de verwerende partij kan veronderstellen dat zij over alle nuttige gegevens beschikt om tot een oordeel te komen. Bijgevolg komt het aan de verwerende partij toe om alle nuttige informatie te vergaren alvorens een zwaarwichtige beslissing, zoals een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering, te treffen.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, die eveneens geschonden worden geacht.

3.3.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit is een bepaling die een specifieke zorgvuldigheidsplicht bevat. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling, en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Zoals reeds vermeld, vormt deze bepaling de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient het niet enkel richtlijnconform te worden toegepast, maar moet ook rekening worden gehouden met de eenvormige uitlegging die het Hof van Justitie reeds aan deze richtlijn heeft gegeven. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VW EU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, Kühne & Heitz NV, nr. C-453/00, § 21).

In het arrest Abdida benadrukt het Hof dat de bepalingen van richtlijn 2008/115 dienen te worden uitgelegd met volledige eerbiediging van de grondrechten en de waardigheid van de betrokken

personen (HvJ 18 december 2014, C-562/13, Abdida, par. 42). Het Hof verwees daarbij in het bijzonder verwees naar artikel 19, lid van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat volgens de toelichtingen een weerspiegeling is van de relevante rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, toelichting ad artikel 19, Pb.C. 14 december 2007, afl. 303, 24).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een vreemdeling een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen wanneer deze lidstaat besluit om een vreemdeling te verwijderen naar een land ten aanzien waarvan er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokken vreemdeling een ernstig risico loopt te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Het Hof van Justitie verwees in de zaak Abdida in het bijzonder naar de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen waaruit volgt "*dat hoewel [derdelanders] tegen wie een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, in beginsel geen aanspraak kunnen maken op een recht van verblijf op het grondgebied van een staat teneinde er medische, sociale of andere hulp en diensten te blijven ontvangen van die staat, het besluit om een vreemdeling die aan een ernstige fysieke of psychische ziekte lijdt, te verwijderen naar een land dat over minder geschikte middelen beschikt om die ziekte te behandelen dan die waarover die staat beschikt, in zeer uitzonderlijke omstandigheden, een bezwaar kan opleveren vanuit het oogpunt van artikel 3 EVRM, wanneer dwingende humanitaire overwegingen zich tegen die verwijdering verzetten (zie met name EHRM, arrest van 27 mei 2008, N./Verenigd Koninkrijk, § 42)*". Het Hof besloot dat in de zeer uitzonderlijke gevallen waarin de verwijdering van een derdeler die aan een ernstige ziekte lijdt, naar een land waar geen adequate behandeling beschikbaar is, het beginsel van non-refoulement schendt, artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, gelezen in het licht van artikel 19, lid 2, van het Handvest, zich ertegen verzet dat die lidstaten die verwijdering uitvoeren (HvJ 18 december 2014, C-562/13, Abdida, par. 47-48; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., par. 43).

Uit de meest recente rechtspraak van het EHRM volgt inmiddels dat artikel 3 van het EVRM zich verzet tegen de verwijdering van een ernstig zieke persoon, niet enkel wanneer deze persoon het risico loopt om in de zeer nabije toekomst te sterven, maar ook wanneer er grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in de zeer nabije toekomst te sterven, zou worden blootgesteld aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, omdat hij in het land waarnaar hij wordt verwijderd geen adequate behandeling of geen toegang tot een dergelijke behandeling zou krijgen (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, Paposhvili t. België, par. 178 en par. 183). Uit de zaak M.P. blijkt dat het Hof van Justitie deze rechtspraak van het EHRM is gevolgd (HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., par. 40-42).

Wat betreft het vereiste onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM, moet volgens het EHRM de impact van de verwijdering van een persoon worden beoordeeld door een vergelijking te maken van de gezondheidstoestand voor de verwijdering en hoe deze zou evolueren na de transfer in de ontvangende staat. Het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM moet worden beoordeeld in het licht van de algemene situatie aldaar en de individuele omstandigheden van de betrokken persoon. Daarbij moet voor elke afzonderlijke zaak worden nagaan of de zorg, algemeen beschikbaar in de ontvangende Staat, in de praktijk voldoende en geschikt is voor de behandeling van de ziekte van de betrokken persoon om te vermijden dat hij wordt blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Tevens moet de mate waarin de betrokken persoon daadwerkelijk toegang heeft tot deze zorg in de ontvangende Staat worden onderzocht. In dit kader wijst het EHRM op de noodzaak om de kosten van medicatie en behandeling, het bestaan van een sociaal en familiaal netwerk en de reisafstand tot de benodigde zorgen, bij dit toegankelijkheidsonderzoek in overweging te nemen (zie par. 190).

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, §107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § §293 en 388).

3.3.2.4. Verwerende partij houdt in haar nota voor dat het onderzoek naar artikel 3 van het EVRM zich niet stelt op het ogenblik van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, doch enkel op het ogenblik van de tenuitvoerlegging van dergelijke beslissing. Zij wijst erop dat deze stelling werd bevestigd door het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 89/2015 van 11 juni 2015, overwegingen B.5.1 en B.5.2. Verwerende partij meent het onderzoek naar artikel 3 van het EVRM rechtsgeldig kan gebeuren indien dit gebeurt “voor de effectieve repatriëring van betrokkene”. Tevens haalt zij onderdelen van het arrest van het Hof van Cassatie van 9 april 2018 (P.18.0348N/3) aan om haar stelling te benadrukken.

3.3.2.5. Ten eerste merkt de Raad op dat het Grondwettelijk Hof zich met betrekking tot het ogenblik van de toetsing van artikel 3 van het EVRM enkel heeft gebaseerd op hetgeen werd vermeld in de betrokken memorie van toelichting, met name “Artikel 3 van het EVRM dient geëerbiedigd te worden bij de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten” zonder dat uit de memorie van toelichting noch uit het arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt dat deze uitlegging steunt op of grondslag vindt in rechtspraak van het EHRM.

De verwerende partij verwijst naar het arrest Paposhvili maar uit dit arrest blijkt juist dat het verweer van de Belgische staat dat de medische situatie van verzoeker eerder moest worden onderzocht op het moment van de uitvoering van de verwijderingsmaatregel dan op het ogenblik van het nemen van deze verwijderingsmaatregel, werd weggewuifd door het EHRM. Het EHRM stelde dat het voeren van onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM vlak voorafgaand aan de gedwongen verwijdering van het grondgebied niet volstaat wanneer er geen enkele indicatie is van de omvang van dit onderzoek en van het effect hiervan op het bindend karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten (EHRM 13 december 2016, Paposhvili t. België, § 202), quod vooralsnog in casu daar enkel geweten is dat “er nog onderzoeken lopende zijn en dat navraag wordt gedaan over de beschikbaarheid van zijn medicatie in het thuisland” en dat de voorziene repatriëring is geannuleerd. Hiermee wordt nog geen duidelijkheid verschaft over de vraag of onderzoek wordt gedaan naar de daadwerkelijke toegang tot de benodigde medicatie in het land van herkomst noch over het effect hiervan op het bindend karakter van het bestreden bevel.

Voorts verwijst de Raad naar recente arresten van de Raad van State waarin werd geoordeeld dat : “*La circonstance qu'en cas d'irrespect de l'ordre de quitter le territoire, la partie adverse puisse adopter des mesures de contrainte pour procéder à l'éloignement de l'étranger au sens de l'article 1er, 7°, de la loi du 15 décembre 1980, soit à son transfert physique hors du territoire, et puisse s'assurer, à ce moment, que cet éloignement respecte 1 article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, n'implique pas qu'elle ne doive pas veiller, des la prise de 1 ordre de quitter le territoire, a ce que son exécution ne méconnaisse pas l'article 3 précité.*

En effet, il ne peut pas être préjugé que l'étranger ne respectera pas l'ordre de quitter le territoire. En conséquence, la partie adverse ne peut pas s'abstenir de veiller à ce que 1 exécution de cet ordre respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme, sous prétexte qu'elle pourrait opérer une telle vérification lors de la prise de mesures de contrainte destinées a l'éloignement de l'étranger en cas d'inexécution de l'ordre de quitter le territoire.

En décidant, en substance, que la partie adverse ne devait pas veiller au respect de l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales lors de l'adoption de l'ordre de quitter le territoire, l'arrêt attaqué a donc méconnu l'article 3 précité ainsi que l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980. » (RvS 28 september 2017, nr. 239.259 en RvS 8 februari 2018, nr. 240.691).

In zoverre verzoeker verwijst naar een arrest van het Hof van Cassatie, volstaat het vast te stellen dat de raadvrouw van verzoeker ter terechtzitting verwijst naar een ander arrest van het Hof van Cassatie dat een tegenovergesteld oordeel vertolkt.

3.3.2.6. Ten tweede merkt de Raad op dat het Grondwettelijk Hof zich in voormeld arrest niet heeft uitgesproken over artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat van toepassing is op een “*beslissing tot verwijdering*”.

Artikel 1, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert de “*beslissing tot verwijdering*” als volgt: “*de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;*”

Het staat niet ter discussie dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, een beslissing tot verwijdering is in de zin van artikel 1, § 1, 6°. Bijgevolg dient, conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, de afweging van, onder meer, het gezinsleven en de gezondheidstoestand, plaats te vinden “*bij het nemen van een beslissing tot verwijdering*”, met andere woorden op het ogenblik van het nemen van het bestreden bevel.

Zoals eerder vermeld, moet zulke “verwijderingsbeslissing” als een terugkeerbesluit worden beschouwd in de zin van artikel 3, punt 4 van de Terugkeerrichtlijn (HvJ 18 december 2014, C-562/13, Abdida, par. 39; HvJ 8 mei 2018, C-82/19, K.A. e.a, par. 41). Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen. Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn verzet zich bijgevolg ertegen dat een lidstaat een terugkeerbesluit vaststelt zonder rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander (HvJ 8 mei 2018, C-82/19, K.A. e.a, par. 103-104; HvJ 18 december 2014, C-562/13, Abdida, par. 42-53; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49).

3.3.2.7. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat een onderzoek van de gezondheidstoestand van verzoeker minstens reeds moet plaats hebben op het ogenblik van het nemen van het bestreden bevel.

Uit de bestreden akte blijkt dat verwerende partij, hoewel zij heden in de verweernota voorhoudt dat onderzoek naar artikel 3 van het EVRM slechts plaats moet hebben voor de effectieve repatriëring en dus op het ogenblik van de tenuitvoerlegging van een bevel, toch reeds een onderzoek heeft gevoerd naar artikel 3 van het EVRM en hierover motiveert in de bestreden akte.

Bijgevolg onderzoekt de Raad hierna of verwerende partij bij het nemen van het bestreden bevel en de beslissing tot terugleiding op voldoende zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 3 mei 2016 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. In deze aanvraag schetste verzoeker zijn medische situatie en legde hij uit waarom hij bij terugkeer geen toegang zal hebben tot de medisch strikt noodzakelijke zorgen. Verzoeker argumenteerde als volgt:

“Verzoeker heeft geen familie in België en verblijft hier bij meneer Proost in de Sint-Antoniusstraat. Zijn ouders zijn overleden, zoals blijkt uit het overlijdensattest. (stuk 3) Hij heeft ook nog 2 broers en 1 zus maar hier heeft hij al geen contact meer mee gehad sinds hij in België verblijft. Hij is ook nooit teruggekeerd naar Tunesië. Het is onmogelijk voor verzoeker om terug te keren naar het land van herkomst omdat hij daar geen banden heeft en dus ook nergens terecht kan.

Hij heeft hier onderdak bij meneer Proost en moet hiervoor geen huur betalen. Gezien de financiële situatie van verzoeker zou het voor hem onmogelijk zijn om te voorzien in zijn eigen levensonderhoud. Verzoeker heeft in Tunesië geen inkomen. (...)

Verzoeker leidt aan Colitis Ulcerosa. Dit is een inflammatoire darmziekte. Het is een ontstekingsziekte van de dikke darm die gepaard gaat met zweervorming. (...) Inflammatoire darmziekten gaan vaak ook gepaard met andere complicaties in andere organen. Zoals gewrichtspijnen, oogontsteking, huidletsel, ... Het is dus duidelijk dat meneer nood heeft aan een verregaande medische verzorging.

Zoals blijkt uit het medisch attest (stuk 4) ondergaat de man een onderhoudsbehandeling met remicade. Hierdoor is er een goede klinische, biomedische en endoscopische controle. Om de 8 weken krijgt hij een infuus en 5mg/kg remicade. Hoe lang de behandeling zal duren is onvoorspelbaar. Uit het medische getuigschrift (stuk 2) blijkt dat verzoeker toch zeker nog 5 jaar deze behandeling moet ondergaan. Het is dus onmogelijk voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst. Zijn behandeling vindt om

de 8 weken plaats. Wanneer hij terug naar zijn land van herkomst gestuurd zou worden, houdt dit sowieso een onderbreking van zijn behandeling in. Het kan enige tijd duren voordat zijn behandeling in Tunesië opgestart kan worden. Als er een langere onderbreking is van de behandeling wordt de kans op allergische reacties terug groter en zal zijn toestand ook sneller achteruit gaan, zoals blijkt uit de bijsluiters. (stuk 5)

Uit de richtlijn diagnostiek en behandeling van inflammatoire darmziekten bij volwassenen (stuk 6) blijkt dat de veelvormige en door professionals te verlenen zorg voor een IBD-patiënt hoge eisen stelt aan de organisatie van de zorg door ziekenhuizen en behandelaars. Specialisten zijn voor deze behandelingen noodzakelijk. Het is onzeker of hij in Tunesië behandeld zal kunnen worden door een specialist.

Volgens de Raad van State is het noodzakelijk om ook rekening te houden met de financiële toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst. De Raad van State oordeelde als volgt in dit verband:

“Les soins qui doivent être prodigués au resquérant peuvent l'être au XXX, pour autant que celui-ci, compte tenu de ce que ce pays ne dispose pas d'un système de sécurité sociale couvrant les soins de santé, dispose de ressources financières suffisantes.” (R.v.St. 18 maart 1998, nr. 72.594, RDE 2002 N° 119)

(...) Wanneer we gaan kijken naar het kostenplaatje van deze behandeling (stuk 8), zien we dat de behandeling per patiënt neerkomt op een kostenplaatje van ongeveer 15 000 euro per jaar.”

Ter staving voegde verzoeker medische attesten toe en landeninformatie. Het standaard medisch getuigschrift bevindt zich niet in het administratief dossier, maar de ingeroepen aandoening, de actualiteit en ernst ervan alsook de nood aan medische behandeling wordt heden door verwerende partij niet betwist. Volgens verzoeker blijkt uit de gevoegde landeninformatie dat de kwaliteit van de publieke gezondheidszorg in Tunesië niet van die kwaliteit is om verzoeker de nodige gespecialiseerde zorg te kunnen bieden. Dit zou enkel kunnen in privéziekenhuizen, wat voor verzoeker onmogelijk is gezien zijn behoeftigheid. Verzoeker voegde bij zijn aanvraag dan ook een attest toe waaruit blijkt dat hij recht heeft op betaling door het OCMW van dringende medische hulp.

Op 11 mei 2016 wordt een beslissing genomen waarbij verzoeker wordt uitgesloten van het voordeel van voormeld artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker handelingen heeft gepleegd, bedoeld in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. Het beroep hiertegen gericht wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 179 241 van 13 december 2016. Het cassatieberoep wordt door de Raad van State niet-toelaatbaar bevonden bij beschikking nr. 12.319 van 7 februari 2017.

Uit de beslissing van 11 mei 2016 en de arresten van de Raad en de Raad van State volgt dat de medische situatie van verzoeker nooit ten gronde werd onderzocht en beoordeeld.

3.3.2.9. Op 14 mei 2018 werd verzoeker gehoord. Hij verklaarde dat hij maagreuma, spierreuma, darmproblemen en rugproblemen heeft, dat hij wordt opgevolgd voor zijn darmproblemen en verklaarde volgende maand een afspraak te hebben hiervoor.

In de bestreden akte wordt verwezen naar deze verklaringen van verzoeker en wordt vervolgens gesteld: *“Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”*

Uit de bestreden akte blijkt dat verwerende partij het besluit dat “in voorliggende zaak niet blijkt” dat er sprake is van een schending is van artikel 3 van het EVRM, enkel baseert op de verklaringen van verzoeker, maar geen rekening houdt met de ernstige informatie die reeds aanwezig was in het administratief dossier met betrekking tot de gezondheidstoestand van verzoeker.

Er wordt weliswaar vermeld dat verzoeker op 3 mei 2016 een medische regularisatieaanvraag indiende, maar buiten de melding dat deze aanvraag werd op 11 mei 2016 geweigerd “*daar betrokkene het voorwerp is van een Ministerieel Besluit van Terugwijzing van 28.10.2008 waardoor betrokkene de toegang tot het grondgebied van België wordt verboden voor 10 jaar*”, blijkt uit de bestreden akte noch uit het administratief dossier dat in de aanloop van het nemen van het bestreden bevel en de beslissing tot terugleiding verder onderzoek werd gevoerd naar de reeds aanwezig medische elementen in het administratief dossier die nooit ten gronde werden onderzocht of dat navraag werd gedaan naar de opvolging van verzoeker voor zijn darmproblemen.

In het kader hiervan, voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift een medisch attest van 17 mei 2018 toe waar de behandelende geneesheer “inwendige geneeskunde – endoscopie” verklaart dat verzoeker gekend is met Colitis ulcerosa, en hiervoor wordt gevolgd en behandeld met intraveneus toegediende Vedolizumab alle 8 weken, met goed resultaat, en dat deze therapie om strikt medische redenen niet mag worden onderbroken.

De Raad kan dan ook niet anders dan verzoeker volgen in zijn betoog dat de artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM alsook het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden bij gebrek aan een grondig onderzoek naar en concrete afweging van zijn medische situatie.

Het verweer in de nota dat de voorziene repatriëring werd geannuleerd, dat er nog onderzoeken lopende zijn en dat navraag wordt gedaan over de beschikbaarheid van verzoekers medicatie in het land van herkomst, kan hieraan geen afbreuk doen. Immers een afdoende onderzoek in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM houdt in, gelet op wat voorafgaat, dat dit onderzoek niet postfactum plaats vindt maar voorafgaand aan het nemen van het bestreden bevel en de bestreden beslissing tot terugleiding. Deze vereiste geldt des te meer wanneer er reeds voldoende ernstige medische elementen in het administratief dossier aanwezig waren die een voorafgaand onderzoek naar de medische situatie van de betrokkene noodzakelijk, *quod in casu*.

Aldus blijkt uit het eigen handelen van de verwerende partij waarbij alsnog wordt overgegaan tot een verder onderzoek van de medische situatie, dat het bestreden bevel en de bestreden beslissing tot terugleiding in casu voorbarig zijn daar bij het nemen van deze beslissingen niet afdoende rekening werd gehouden met de medische situatie van verzoeker hoewel er in het administratief dossier voldoende indicaties aanwezig waren om reeds voorafgaand een zorgvuldig onderzoek te voeren naar de medische situatie van verzoeker.

Het middel is in de besproken mate op het eerste zicht gegrond en dus ernstig voor zover de schending wordt aangevoerd van de artikel 3 van het EVRM, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze laatste voorwaarde is onder meer vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM. Te dezen is dit het geval.

Ook aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is derhalve voldaan.

3.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, wordt de bestreden beslissing geschorst.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. H. VAN GOETHEM,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

M. MAES